

РЕШЕНИЕ

№ 7832

гр. София, 22.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 22.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **8882** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба, подадена от В. И. Л. срещу Столична община, с която е предявен иск с правно основание чл. 1 от ЗОДОВ за сумата от 298, 10 лева /двеста деветдесет и осем лева и десет стотинки/, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди, изразяващи се в глоба в размер на 100 /сто/ лева и разноски в размер на 198, 10 лева /сто деветдесет и осем лева и десет стотинки/, заплатени от ищеца Л. по изпълнително дело № 2544/ 2018 г. на ЧСИ М. Б., които вреди са претърпени от незаконосъобразни действия на Столична община - възлагането за принудително събиране на наложено административно наказание глоба, след изтичане на давността за него, когато възможността за принудителното изпълнение на същото е била изключена. Иска се осъждане на Столична община за сумата от 298, 10 лева /двеста деветдесет и осем лева и десет стотинки/, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното й изплащане. Претендират се и разноски за настоящето производство.

Ответникът – Столична община, чрез процесуалния си представител е депозирал писмен отговор от 15. 10. 2021 г., в който е посочено, че не са осъществени в своята кумулативност предпоставките по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за да бъде ангажирана

отговорността по този ред.

Чрез своя процесуален представител юрк. В. в хода на устните състезания ответникът оспорва исковата претенция.

Заклучението на прокурора от Софийска градска прокуратура е, че исковата претенция е основателна.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Срещу В. И. Л. е било издадено Наказателно постановление № 258699/ 22. 12. 2015 г. от зам.-кмета на Столична община, с което за извършено нарушение по чл. 18, т. 1 и чл. 35, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община/НРУПОГТТСО/ му е било наложено административно наказание „глоба“ в размер на сумата от 100 /сто/ лева. Наказателното постановление е влязло в законна сила на 25. 04.2016г.

С възлагателно писмо изх. № СОА18-ДИ11-4351/03. 06. 2018 г. зам.-кмет на Столична община е възложил на ЧСИ М. Б., рег. № 838 с район на действие СГС събирането на сумата от 100 лева, представляваща публично общинско вземане.

Образувано е било изп. дело № 20188380402544, по което е била изпратена до ищеца покана за доброволно изпълнение изх. № 39160/ 29. 04. 2021 г., с посочено задължение в общ размер на 295, 70 лева, от които 100 лева – глоба; 48 лева – сума т. 1 и т. 5 от ТТР към ЗЧСИ; 12 лева - сума за т. 3 от ТТР към ЗЧСИ; 1,20 лева – сума за т. 31а от ТТР към ЗЧСИ; 36 лева – сума по т. 9 от ТТР към ЗЧСИ; 86, 50 лева - сума по т. 3, т. 9 и т. 31 от ТТР към ЗЧСИ, както и сума в размер на 12 лева по т. 26.

На основание запорно съобщение № 36363/20. 04. 2021 г. на 21. 04. 2021 г. е наложен запор върху банковата сметка на длъжника в [фирма], като на 20. 05. 2021 г. от банковата сметка на ищеца по сметката на ЧСИ М. Б. е преведена сумата от 134.40 лева.

Със запорно съобщение изх. № 36360/ 20. 04. 2021 г. е наложен запор върху трудовото възнаграждение на длъжника в „Л. България Е. ЕНД КО“ КД. На 21. 05. 2021 г. работодателят на ищеца е удържал от трудовото му възнаграждение сумата от 396 лева, която сума е преведена от работодателя по банковата сметка на ЧСИ М. Б..

На 26. 05. 2021 г. сумата от 232, 30 лева е преведена от сметката на ЧСИ М. Б. по сметката на длъжника В. Л., като надвнесена по и.д. № 2544/ 2018 г. на ЧСИ М. Б..

На 01. 09. 2021 г. е издадено удостоверение с изх. № 72001/ 01. 09. 2021 г. по и.д. № 2544/ 2018 г. по описа на ЧСИ М. Б., от което е видно, че постъпилите по делото суми са разпределени както следва:

1. 100 лева - глоба по наказателното постановление.
2. 198,10 лева – за такси и разноски, съгласно ТТР към ЗЧСИ.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Предявеният иск е процесуално допустим, като подаден от страна, която има правен интерес от водене на настоящото производство, а ответникът е пасивно легитимиран по претенцията.

Отговорността по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди по своя характер е обективна, т.е. не е необходимо наличие на вина. Съгласно чл. 1, ал. 1 от

ЗОДОВ, държавата и общините носят отговорност за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като когато вредите са причинени от незаконно действие или бездействие, незаконосъобразността на действието или бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Разпоредбата урежда предпоставките, при които възниква задължение за поправяне на причинените вреди, като фактическият състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение за вреди, включва следните елементи: вреда, незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието.

Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали те са причинени виновно от отговорното длъжностно лице. Пасивно легитимирианият ответник по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, срещу когото следва да се предяви искът за обезщетение, съгласно чл. 205 от АПК е юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Под „орган” и по смисъла на § 1 т.1 ДР на АПК в случая се има предвид този държавен орган, чиито длъжностни лица със своите действия и/или бездействия са причинили вреди на граждани. Ето защо Столична община се явява надлежният ответник по предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Ищецът В. И. Л. извежда своята претенция за обезщетение от твърдението, че вредите са му причинени от незаконосъобразни действия на ответника – Столична община, изразяващи се в предприемане на действия по събиране на вземане от наложено административно наказание „глоба“ след изтичане на давностния срок по чл. 82, ал. 1, б. „а“ от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Съгласно чл. 204, ал. 4 от АПК незаконосъобразността на действието следва да бъде установена от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Тук е мястото да бъде отбелязано, че с оглед на становищата, застъпени в доктрината и съдебната практика - „действията“ на административните органи представляват извършването на фактически действия при наличие на нормативно установено задължение за въздържане от такива действия, но не и изпълнение на задължение за волеизявление – за издаване на индивидуален административен акт. В настоящото производство се съобразява именно това разграничение, доколкото на изследване подлежи обстоятелството кое е било дължимото най-общо поведение на административния орган.

Съгласно мотивите на Тълкувателно решение № 3/22. 04. 2005 г. по т. гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС на РБ „държавата отговаря за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането, която отговорност е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган – т.е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално-правни и процесуални норми. ... Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията,

обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетението“.

Предвид характера на процесното публично общинско вземане, касаещо административно наказание „глоба“ и съобразно с разрешението, дадено в Тълкувателно решение № 2 от 12. 04. 2017 г. на ВАС на РБ по тълк. дело № 3/2016 г., по отношение на давността за изпълнение се прилага специалната разпоредба на чл. 82 от ЗАНН. Съгласно чл. 82, ал. 1, б. “а“ от ЗАНН административното наказание не се изпълнява, ако са изтекли две години, когато наложеното наказание е глоба. Според чл. 82, ал. 2 от ЗАНН давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. В разпоредбата на чл. 82, ал. 3 от ЗАНН е предвидено, че независимо от спирането или прекъсването на давността, административното наказание не се изпълнява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока по ал. 1. Съгласно чл. 82, ал. 4 от ЗАНН е налице ограничение в приложението на абсолютната давност от три години, визирана в чл. 82, ал. 3 от ЗАНН и тя не се прилага, тогава, когато за събирането на глобата в двугодишния давностен срок е образувано изпълнително производство.

С оглед на така изложеното съдът намира, че в конкретния случай давността за изпълнение на административното наказание глоба е изтекла към момента на образуване на изп. дело № 20188380402544 на ЧСИ М. Б.. И това е така, защото наказателно постановление № 258699/22. 12. 2015 г. е влязло в законна сила на 25. 04. 2016 г., а изпълнителното дело е образувано на 10. 07. 2018 г., след като с възлагателно писмо изх. № СОА18-ДИ11-4351/03. 06. 2018 г. зам.-кмет на Столична община незаконносъобразно е възложил на ЧСИ М. Б. събирането на сумата от 100 лева, представляваща публично общинско вземане.

В доказателствена тежест на ответната страна е да ангажира доказателства, от които да се установи, че двугодишният давностен срок е бил спиран или прекъсван, респективно че са били образувани изпълнителни производства в периода 25. 04. 2016 г. – 25. 04. 2018 г. Такива доказателства не са представени, а и не са въведени подобни твърдения в отговора на исковата молба, поради което и вземането не е подлежало на принудително изпълнение, поради изтеклата давност.

Въпреки това, на 20. 05. 2021 г. от банковата сметка на ищеца в [фирма] е удържана сумата от 134,40 лева, която е преведена по банковата сметка на ЧСИ М. Б., като на същата дата е удържана и сумата от 396 лева от трудовото възнаграждение на ищеца.

По този начин и след като банковата сметка на ищеца е преведена сумата от 232, 30 лева като надвнесена по и. д № 20188380402544/ 2018 г., на В. И. Л. е нанесена имуществена вреда в размер от 298,10 лева, която е настъпила като пряк резултат от незаконносъобразното действие на ответника да предприеме принудително изпълнение за погасено по давност публично вземане.

Горните аргументи мотивират съда да приеме, че искът за имуществени вреди е основателен. Налице са всички елементи от фактическия състав, а именно: незаконносъобразно действие на административен орган, имуществена вреда и причинна връзка.

Поради това Столична община следва да бъде осъдена да заплати на ищеца В. И. Л. сумата от 298, 10 лева /двеста деветдесет и осем лева и десет стотинки/, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди,

изразяващи се в глоба в размер на 100 /сто/ лева и разноски в размер на 198, 10 лева /сто деветдесет и осем лева и десет стотинки/, заплатени от ищеца Л. по изпълнително дело № 2544/ 2018 г. на ЧСИ М. Б., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

Предвид изхода на спора и съобразно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ответникът следва да възстанови на ищеца разноски общо в размер на 10 /десет/ лева държавна такса. От представения по делото договор за правна защита и съдействие се установява, че В. И. Л. е упълномощил адв. Е. Т. да го представлява в настоящето производство, като договорът е сключен при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата /ЗА/. С оглед изхода на делото и на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, са налице предпоставките на адвоката, оказал безплатна правна помощ, да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размера, определен в Наредбата по чл. 36, ал. 2 от ЗА. Приложима за случая е разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1/ 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което Столична община следва да бъде осъдена да заплати на адвокат Е. Т. възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева.

Поради изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд – София град, Второ отделение, 29 състав

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Столична община да заплати на В. И. Л. сумата от 298, 10 лева /двеста деветдесет и осем лева и десет стотинки/, представляваща обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно действие на административен орган при Столична община, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на В. И. Л. сумата от 10 /десет/ лева, представляваща направените по делото разноски.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на адвокат Е. Т. възнаграждение в размер на 300 /триста/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ